

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyně Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Vysoké učení technické v Brně**
sídlem Antonínská 548/1, Brno

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 8. 2016, č. j. ÚOHS-R0139/2016/VZ-35678/2016/322/KBe

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016, č. j. ÚOHS-S0112/2016/VZ-18309/2016/541/PDz. Podle tohoto rozhodnutí se měl žalobce

jako zadavatel dopustit dvou správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), za což mu byla podle ustanovení § 120 odst. 2 písm. a) téhož zákona uložena pokuta ve výši 100 000 Kč.

2. Žalobce byl zadavatelem veřejné zakázky „Dodávka vybavení stacionární analytické laboratoře technologií městského inženýrství“ v otevřeném zadávacím řízení, kdy předmětem plnění této veřejné zakázky byla dle bodu 2.1 „Předmět plnění veřejné zakázky“ zadávací dokumentace *„dodávka veškerého laboratorního vybavení pro tři laboratoře technologií městského inženýrství, včetně instalace nábytku a příslušenství tak, aby celek tvořily tři zcela vybavené analytické laboratoře v rozsahu a souladu se zadávacími podmínkami“*. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky byla stanovena na částku 5 150 000 Kč. Žalobce dne 13. 10. 2014 rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky a dne 11. 12. 2014 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na plnění předmětné veřejné zakázky.

3. Žalovaný obdržel dne 1. 2. 2016 podnět k prošetření postupu žalobce při zadávání předmětné veřejné zakázky, a proto podáním ze dne 29. 2. 2016, č. j. ÚOHS-S0112/2016/VZ-07641/2016/541/PDz, zahájil správní řízení ve věci. V něm vydal dne 28. 4. 2016

pod č. j. ÚOHS-S0112/2016/VZ-18309/2016/541/PDz rozhodnutí, dle kterého se měl žalobce dopustit správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách tím, že při zadávání veřejné zakázky „Dodávka vybavení stacionární analytické laboratoře technologií městského inženýrství“ v otevřeném řízení nedodržel zásadu zákazu diskriminace stanovenou v § 6 odst. 1 téhož zákona, když v rámci předmětu plnění uvedené veřejné zakázky poptával vedle plnění spočívajícího v dodávce laboratorního příslušenství současně i plnění spočívající v dodávce laboratorních přístrojů vymezené v příloze č. 2 „Podrobné technické specifikace jednotlivých parametrů dodávky vybavení stacionární analytické laboratoře technologií městského inženýrství“ zadávací dokumentace položkami: „Chladnička pro uchovávání vzorků“, „Chladnička pro laboratorní účely kombinovaná s mrazničkou“, „Odtahový box“, „Laboratorní sušárna“, „Mycí a dezinfekční automat vč. zdroje tlakové demi vody“, „Laboratorní digestoř“, „Spektrofotometr VIS“, „Analyzátor rozpuštěného organického uhlíku (toc) a dusíku (tn) ve vodách a v pevných vzorcích“, „Skleněný destilační přístroj“, „Analytické váhy“, „Systém na úpravu ultračisté vody“, „Souprava pro kontrolní měření BSK“, „Souprava pro stanovení množství bioplynu“, „Řídící jednotka spektrometru“, „Laboratorní víceparametrový měřicí přístroj“, „Termoreaktor pro stanovení CHSK“ a „Mikroskop pro potřeby hydrobiologie“; a plnění spočívající v dodávce laboratorního nábytku vymezené v příloze č. 2 „Podrobné technické specifikace jednotlivých parametrů dodávky vybavení stacionární analytické laboratoře technologií městského inženýrství“ zadávací dokumentace položkami: „Úložná skříň“, „Laboratorní stůl s prostorem pro myčku“, „Jednostranný laboratorní stůl s výlevkou“, „Laboratorní stůl“, „Pracovní židle“, „Oboustranný laboratorní stůl s výlevkou“

a „Stůl váhový“. Tímto žalobce vymezil předmět plnění příliš široce a diskriminoval tak dodavatele, kteří by mohli zajistit dodávku pouze některé z výše uvedených skupin zboží, avšak nikoli dodávku všech výše uvedených skupin zboží, přičemž tento postup mohl

podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a žalobce uzavřel dne 11. 12. 2014 smlouvu s vybraným uchazečem (výrok I.). Dále se žalobce měl dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách tím, že při zadávání předmětné veřejné zakázky nedodržel postup stanovený v § 47, v návaznosti na § 6 odst. 1 téhož zákona, když v bodě II.1.6) „Společný slovník pro veřejné zakázky (CPV)“ oznámení o zakázce klasifikoval dodávku, jež byla předmětem plnění veřejné zakázky, podle referenční klasifikace kódem č. 39180000-7 – Laboratorní nábytek, přestože tento kód neodpovídal celkovému rozsahu předmětu plnění veřejné zakázky, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a žalobce uzavřel dne 11. 12. 2014 smlouvu s vybraným uchazečem (výrok II.). Za spáchání těchto správních deliktů byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč (výrok III.).

4. Žalobce napadl toto rozhodnutí žalovaného rozkladem, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 29. 8. 2016, č. j. ÚOHS-R0139/2016/VZ-35678/2016/322/KBe, jako nedůvodný zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v podané žalobě stručně popsal dosavadní průběh správního řízení a vyjádřil se k povaze předmětu veřejné zakázky. V této souvislosti uvedl, že tento byl tvořen vybavením vědecké laboratoře sestávající zejména z laboratorních přístrojů, laboratorního nábytku, laboratorního skla a dalšího příslušenství pro tři místnosti tvořící stacionárně analytickou laboratoř vědeckého centra AdMaS Fakulty stavební žalobce. Před vyhlášením veřejné zakázky provedl žalobce posouzení možností, které mu trh nabízel, a rozhodl se pro pořízení vybavení laboratoře „na klíč“ od jediného (generálního) dodavatele s vědomím, že takových dodavatelů se na trhu vyskytuje celá řada a že tento postup se při řešení obdobných potřeb běžně realizuje. Žalobce tak byl přesvědčen, že postupoval přesně v duchu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 216/2014 - 71, když realizoval svou legitimní ekonomickou úvahu.
6. Žalovaný přesto postup žalobce označil za diskriminační, resp. za skrytou diskriminaci dodavatelů. Žalobce se s tímto hodnocením neztotožnil a vytýkal žalovanému nedostatečné posouzení toho, co vlastně bylo předmětem veřejné zakázky, a co by tedy bývalo mělo být předmětem jednotlivých samostatných veřejných zakázek. Žalobce odmítl úvahu žalovaného o tom, že předmětná zakázka mohla být rozdělena na části rozčleněné žalobcem v popisu předmětu veřejné zakázky v zadávací dokumentaci. Pokud by se totiž žalovaný zabýval jednotlivými položkami a jejich slučitelností s ostatními, tak úroveň, na kterou by se veřejná zakázka z hlediska rozdělitelnosti musela rozpadnout, by byla dle názoru žalobce mnohem níže, než kde ji povrchně stanovil žalovaný. V této souvislosti žalobce namítl též vnitřní rozpornost a zmatečnost napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný jednak uvedl, že plnění veřejné zakázky mohlo být pořízeno samostatně, a zároveň doporučil a za jediný správný považoval postup dle § 98 zákona o veřejných zakázkách tak, aby nedošlo k nezákonnému rozdělení předmětu veřejné zakázky dle § 13 odst. 3 téhož zákona.

7. Žalobce měl dále za to, že se žalovaný v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zcela nedostatečně zabýval stavem a možnostmi relevantního trhu, díky čemuž nebyl schopen správně posoudit postup žalobce v předmětném zadávacím řízení. Formální analýza informací obsažených v zadávacích podmínkách veřejné zakázky a povrchní rešerše obdobných veřejných zakázek, aniž by se žalovaný podrobněji zabýval skutečným obsahem jejich předmětů, nemohla být dle žalobce dostatečná. K tomu žalobce doplnil analýzu veřejných zakázek, na něž žalovaný v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odkázal, přičemž s ohledem na to, co předměty jednotlivých veřejných zakázek obsahovaly, tedy že se v žádném případě nejednalo výhradně o dodávky laboratorního nábytku, ale *de facto* o plnění souboru vybavení laboratoří, měl žalobce za to, že žalovaný posouzení uvedených veřejných zakázek buď provedl nedostatečně, nebo získané závěry špatně vyhodnotil.
8. Žalobce byl přesvědčen, že bylo postaveno najisto, že dodavatelů poskytujících vybavení laboratoří „na klíč“ není „velmi omezený počet“, přičemž v průběhu správního řízení se taktéž pokoušel žalovanému připomenout, že trhů, které fungují na bázi plnění „na klíč“, existuje celá řada a jejich využívání je přijímáno zcela bez pozastavení. Tento přístup je dle žalobce typický pro stavební práce, kde také není poukazováno na (skrytě) diskriminační postup při jejich zadávání v jedné veřejné zakázce; uvedené ale běžně platí i pro služby či při dodávkách patrně jakéhokoli složitějšího zboží.
9. S odkazem na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2012, č. j. 62 Af 57/2011 - 96, a ze dne 20. 7. 2015, č. j. 62 Af 119/2013 - 59, žalobce dále doplnil, že na základě průzkumu relevantního trhu by žalovaný zjistil, že dodavateli jednotlivých plnění by z větší části byli opět ti stejní dodavatelé, kteří dokáží dodat vybavení laboratoře jako celku. Z hlediska počtu dodavatelů by tak k jeho (zásadnímu) nárůstu nedošlo. Naopak, rozdělením by zcela reálně mohlo dojít k poklesu zájmu dodavatelů o obchod se zadavatelem z toho důvodu, že hodnota zakázek by nebyla pro dodavatele zajímavá. Z hlediska soutěže o veřejnou zakázku byl proto postup žalobce ten, který zaručoval větší potenciální účast dodavatelů, a s ohledem na hodnotu veřejné zakázky i vyšší úsporu, protože bylo možné dosáhnout na větší (množstevní) slevy.
10. Pokud se jednalo o vytýkané porušení povinností dle § 47 zákona o veřejných zakázkách, žalobce byl přesvědčen, že těmto povinnostem dostál a že v souladu s příslušným ustanovením předmět veřejné zakázky pomocí CPV klasifikace popsal dostatečně. Vzhledem k tomu, že žalobce v zadávacím řízení cílil na dodavatele poskytující řešení vybavení laboratoří „na klíč“, právě ona informace o tom, že se jedná o plnění laboratorní (jakékoli) byla pro dodavatele klíčová, o čemž svědčí i zájem dodavatelů o zadávací dokumentaci k veřejné zakázce. Popis předmětu veřejné zakázky byl přitom natolik výstižný, že jej bez jakýchkoli pochyb podrobně identifikoval. Bez toho, aby žalobce snižoval význam referenční klasifikace, nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, že volba CPV kódu mohla jakkoliv podstatně

ovlivnit výběr dodavatele, resp. činit zadávací řízení netransparentním a diskriminujícím. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce v závěru žaloby navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k námitce nedostatečného posouzení předmětu veřejné zakázky nejprve v obecné rovině uvedl, že předmět veřejné zakázky vychází z potřeb zadavatele, přičemž závisí na jeho uvážení, jaké konkrétní plnění bude předmětem veřejné zakázky. Zadavatel je však v rámci této úvahy omezen požadavky zákona o veřejných zakázkách, a to zejména povinností dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace podle § 6 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný proto v bodech 54. až 58. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a v bodech 20 až 23 napadeného rozhodnutí posuzoval funkční a technickou provázanost jednotlivých plnění veřejné zakázky, přičemž dospěl k závěru, že ačkoli se jedná o skupiny zboží, na které lze pohlížet jako na jeden funkční celek (tj. vybavení laboratoře), bylo možné tyto skupiny vzhledem k jejich povaze a charakteru poptávat samostatně. Žalovaný měl tedy za to, že se s charakterem předmětu veřejné zakázky vyčerpávajícím způsobem vypořádal v prvostupňovém i v napadeném rozhodnutí a že jsou jeho závěry v souladu s rozhodovací praxí soudů.
12. Námitku žalobce, že se žalovaný měl podrobně zabývat jednotlivými položkami veřejné zakázky, považoval žalovaný za irelevantní. Jestliže totiž žalobce tvrdil, že nejen laboratorní přístroje jsou nezávislé, ale i jednotlivé přístroje by měly být předmětem samostatných veřejných zakázek, pak se jednalo o tvrzení relevantní pro případné nové vymezení předmětu veřejné zakázky v novém zadávacím řízení bez vlivu na rozhodnutí ve správním řízení vedeném ve věci této veřejné zakázky. Žalovaný se vyjádřil též k tvrzené rozpornosti napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, že v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí nikde nehovořil o tom, že by jedinou možností žalobce bylo jím stanovený předmět veřejné zakázky rozdělit na části podle § 98 zákona o veřejných zakázkách. K tvrzení žalobce o údajné ekonomické výhodnosti zadání veřejné zakázky jako celku žalovaný uvedl, že tato skutečnost nemohla být důvodem pro nedodržení zákona o veřejných zakázkách, v čemž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsudku ze dne 2. 3. 2010, č. j. 62 Af 7/2010 - 135.
13. Stran tvrzeného nedostatečného zkoumání relevantního trhu žalovaný uvedl, že pro posouzení případného diskriminačního postupu žalobce bylo relevantní zjištění, zda na trhu existují subjekty, které by v případě rozdělení veřejné zakázky mohly podat nabídku na jednu z částí veřejné zakázky, avšak v případě zadávání veřejné zakázky jako celku se tyto dodavatelé nemohli zadávacího řízení veřejné zakázky zúčastnit. Žalovaný tedy nerozporoval tvrzení žalobce, že na trhu existují i subjekty, které mohou plnit předmět veřejné zakázky jako celek, nicméně tyto subjekty nemohly být upřednostňovány před těmi dodavateli, kteří by mohli plnit pouze určité části předmětu veřejné zakázky. Žalovaný byl nadále toho názoru, že

veřejné zakázky příkladmo vyjmenované v prvostupňovém rozhodnutí podporují závěr o oddělitelnosti laboratorního nábytku a laboratorního příslušenství, přičemž o diskriminujícím omezení konkurenčního prostředí dle žalovaného svědčila i ta skutečnost, že v předmětné veřejné zakázce byly podány pouze dvě nabídky. Žalovaný zopakoval, že v projednávané věci se jednalo o samostatné skupiny zboží, které mohly být poptávány samostatně, jak ostatně připustil i sám žalobce v podané žalobě. Žalobce tedy nemůže porušit zásadu zákazu diskriminace s odkazem na obvyklou praxi v situacích, ve kterých je poptávka stavebních prací, dodávek a služeb tzv. „na klíč“ s ohledem

na sobě úzce související plnění typická. Žalovaný však odkázal na bod 30. odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že nelze poptávat různorodé zboží, jež je na sobě nezávislé, způsobem tzv. dodávky „na klíč“, jelikož zákon s takovým druhem zadávacího řízení nepočítá,

a tedy ho nelze při porušení zásady zákazu diskriminace považovat za souladné se zákonem.

14. K výroku II. prvostupňového rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2013, č. j. 7 Afs 98/2012 - 171, a v této souvislosti uvedl, že převažujícím plněním ve výši cca 89 % celkové nabídkové ceny byla dodávka laboratorních přístrojů, přičemž žalobce vymezil veřejnou zakázku jediným CPV kódem, a to laboratorní nábytek, jenž činil cca 6 % z celkové nabídkové ceny. Pro snadnou identifikaci veřejné zakázky a umožnění snadného vyhledávání bylo příhodné označit předmět veřejné zakázky CPV kódem odpovídajícím celému rozsahu plnění, tedy i CPV kódem pro laboratorní přístroje a laboratorní příslušenství. Blíže k tomuto žalobnímu bodu žalovaný odkázal na body 36. až 42. napadeného rozhodnutí s tím, že žádná z žalobcem uvedených skutečností jej nemůže zprostit odpovědnosti za správné označení předmětu veřejné zakázky CPV kódem podle § 47 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

15. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž zopakoval, co bylo předmětem veřejné zakázky v posuzovaném případě a proč se jej rozhodl pořídit souhrnně – tedy „na klíč“. Stěžejní zde dle žalobce byla znalost trhu – žalobce věděl, že existuje řada dodavatelů, kteří jsou schopni laboratoř takto vybavit, a že je tento postup v praxi běžný. Jediným důvodem pro tento postup tak nebyla pohodlnost žalobce, jak se to žalovaný pokouší naznačit ve vyjádření, ale legitimní volba postupu, který si žalobce v daném čase na objektivních základech vyhodnotil jako správný. Právě s ohledem na možnosti trhu žalobce nepovažoval za nezbytné jakkoli posuzovat, zda a do jaké míry jsou na sobě jednotlivé položky vybavení závislé či nikoli, přičemž „věcná“ závislost zde dána nebyla, byla zde jen souvislost využití či výskytu v rámci jednoho funkčního celku. K tomu žalobce doplnil, že k jeho potrestání nemůže postačovat závěr žalovaného, že části plnění v jednotlivých kategoriích mohly být poptávány samostatně. Takovým tvrzením žalovaný jen potvrdil vnitřní rozpornost svých rozhodnutí, když dle žalobce mělo být postaveno najisto, že tyto kategorie musely být poptávány samostatně.

16. Stran vytýkaného užití CPV kódu žalobce namítal, že pokud je cílem CPV usnadnit dodavatelům orientaci mezi oznámeními o zakázkách, tak taková informace se právě těm dodavatelům, na které žalobce veřejnou zakázkou cílil, dostala. Informace o tom, že se jedná o vybavení „laboratorní“, byla pro dodavatele klíčová. Následně proto bylo lhostejné, zda byli dodavatelé přilákáni jednotlivými kódy nebo poukázáním na jeden kód, ale signifikantní z této množiny.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, a žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
18. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Předně krajský soud zdůrazňuje, že mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu věci, jelikož žalobce nezpochybňuje, že předmět jím zadávané veřejné zakázky byl tvořen vybavením tří vědeckých laboratoří sestávajícím zejména z laboratorních přístrojů, laboratorního nábytku, laboratorního skla a dalšího příslušenství. Stejně tak není sporné, že žalobce tuto dodávku klasifikoval podle referenční klasifikace kódem č. 39180000-7 – Laboratorní nábytek. Žalobce naopak v této souvislosti opakovaně uvedl, že tímto postupem realizoval svou legitimní ekonomickou úvahu, když se po posouzení možností, které mu trh nabízel, rozhodl pro pořízení vybavení laboratoří „na klíč“ od jediného dodavatele. Předmět sporu v nyní souzené věci tak představuje toliko právní hodnocení tohoto stavu, kdy žalobce v podané žalobě namítal především nedostatečné posouzení předmětu veřejné zakázky a relevantního trhu ze strany žalovaného.
20. Podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.
21. Podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku. Za tento správní delikt lze uložit pokutu do 10 % ceny

zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit [§ 120 odst. 1 písm. a) téhož zákona].

22. K otázce, zda příliš široce vymezený předmět veřejné zakázky může způsobit porušení zásady zákazu diskriminace zakotvené v ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách, se krajský soud již dříve vyjádřil ve své rozhodovací činnosti, a to konkrétně v rozsudku ze dne 2. 3. 2010, č. j. 62 Af 7/2010 - 135, dostupném na www.nssoud.cz. V něm krajský soud předně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 - 152, publikovaný pod č. 1771/2009 Sb. NSS, dle kterého smysl § 6 zákona o veřejných zakázkách „v prvé řadě směřuje k cíli samotného zákona o veřejných zakázkách, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zákon tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli“. Právě zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace pak slouží k zajištění konkurence mezi dodavateli. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „smysl a cíl zákazu diskriminace nutně vede interpreta § 6 ZVZ k závěru, že tento zákaz zahrnuje jednak zákaz diskriminace zjevné, tedy odlišného zacházení s jednotlivcem ve srovnání s celkem, jednak též zákaz diskriminace skryté, pokud tato vede v podstatě k obdobným právem zakázaným důsledkům (v oblasti práva veřejných zakázek tedy poškozování hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli)“.
23. V důsledku široce vymezeného předmětu veřejné zakázky přitom může dojít k situaci, že nabídku podá méně dodavatelů, než pokud by jednotlivá plnění byla poptávána samostatně, čímž dochází k omezení konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Takové omezení pak zpravidla může způsobit skrytou diskriminaci. V případě, kdy zadavatel vymezí předmět veřejné zakázky příliš široce (tzn. v rámci jedné veřejné zakázky požaduje plnění, která nejsou vzájemně propojená a na sobě závislá), a v důsledku toho nabídku podá méně dodavatelů než v situaci, kdy by byla tato jednotlivá plnění poptávána samostatně, může se zadavatel dopouštět skryté diskriminace. Diskriminováni jsou zde ti dodavatelé, kteří by mohli podat nabídku na jednotlivá plnění, nicméně nejsou schopni nabídnout plnění všechna. Právě popsane diskriminaci by pak bylo možno podle názoru soudu zabránit buď tím, že by zadavatel taková plnění poptával ve více veřejných zakázkách, případně tím, že by veřejnou zakázku rozdělil a umožnil podávání nabídek i na její jednotlivé části.
24. Rovněž řešením otázky, kdy se v konkrétní věci jedná o jednu veřejnou zakázku, a naopak, kdy lze plnění poptávat ve vícero veřejných zakázkách, se krajský soud zabýval, a to již ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2009 ve věci sp. zn. 62 Ca 37/2008. Zde dospěl k závěru, že pro zodpovězení této otázky je rozhodující posouzení celkového charakteru předmětu plnění. V tomto rozsudku krajský soud odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 15. 12. 2010, č. j. 2 Afs 55/2010 - 173, dostupný na www.nssoud.cz, v němž i Nejvyšší správní soud poukázal na svou dřívější judikaturu, konkrétně rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006 - 69, publikovaný

pod č. 1896/2009 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy se dělením veřejné zakázky měnil její právní režim, a ačkoli se jednalo o právní stav před účinností zákona o veřejných zakázkách, bylo možno z něj vycházet i v takto posuzovaném případě. Nejvyšší správní soud v uvedené věci judikoval, že zadáním jedné veřejné zakázky, spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu, je nutno rozumět i souhrn jednotlivých zadání určitých relativně samostatných plnění, týkají-li se tato zadání plnění spolu úzce souvisejících, zejména z hledisek místních, urbanistických, funkčních, časových nebo technologických. Zdejší krajský soud pak v citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 62 Ca 37/2008 dovodil, že v případě, kdy funkční hledisko nelze s ohledem na charakter veřejné zakázky aplikovat, přichází namísto něho v úvahu hledisko „věcné“. Právě věcný charakter plnění je pak zpravidla pro posouzení této otázky rozhodující.

25. V projednávané věci z bodu 2.1 „Předmět plnění veřejné zakázky“ zadávací dokumentace vyplývá, že *„předmětem plnění nadlimitní veřejné zakázky je dodávka veškerého laboratorního vybavení pro tři laboratoře technologií městského inženýrství, včetně instalace nábytku a příslušenství tak, aby celek tvořily tři zcela vybavené analytické laboratoře v rozsahu a souladu se zadávacími podmínkami“*.

26. Z přílohy č. 2 „Podrobné technické specifikace jednotlivých parametrů dodávky vybavení stacionární analytické laboratoře technologií městského inženýrství“ zadávací dokumentace dále vyplývá, že žalobce po uchazečích požadoval dodávku následujících položek:

1. *Laboratorní vybavení místnosti 1.08: Úložná skříň, Chladnička pro uchovávání vzorků, Chladnička pro laboratorní účely kombinovaná s mrazničkou, Laboratorní stůl s prostorem pro myčku, Jednostranný laboratorní stůl s výlevkou, Odtahový box, Laboratorní sušárna, Mycí a dezinfekční automat vč. zdroje tlakové demi vody.*

2. *Laboratorní vybavení místnosti 1.11: Laboratorní stůl, Pracovní židle, Jednostranný laboratorní stůl s výlevkou, Laboratorní digestoř, Spektrofotometr VIS, Analyzátor rozpuštěného organického uhlíku (toc)*

a dusíku (tn) ve vodách a v pevných vzorcích, Skleněný destilační přístroj.

3. *Laboratorní vybavení místnosti 1.18: Jednostranný laboratorní stůl s výlevkou, Pracovní židle, Laboratorní stůl, Oboustranný laboratorní stůl s výlevkou, Stůl váhový, Úložná skříň, Analytické váhy, Systém na úpravu ultračisté vody, Souprava pro kontrolní měření BSK, Souprava pro stanovení množství bioplynu, Řídící jednotka spektrometru, Laboratorní víceparametrový měřicí přístroj, Termoreaktor pro stanovení CHSK, Mikroskop pro potřeby hydrobiologie.*

4. *Specifikace laboratorního příslušenství včetně skla: Kádinky nízké, Odměrné baňky skleněné se zátkou, Mikropipety s nastavitelným objemem, Automatický dávkovač pístověventilový, Pipety nedělené, Pipety dělené, Petriho misky, Pipetík brandt, Laboratorní lžičky, Špachtle oboustranná, Byreta automatická dle Pelleta, Filtrační papír, Membránové filtry, Laboratorní tyčinka, Odměrné válce, Nálevky skleněné hladké, Nálevky pro rychlou filtraci, Násypka, Erlenmeyerovy baňky se zábrusem, Odpařovací misky, Laboratorní kleště kelímkové, Laboratorní kleště na kádinky, Topná deska, Míchačka magnetická s ohřevem, Třepačka, Síťka, Laboratorní stojan, Držák laboratorní bez svorky, Stojan na pipety, Odkapávač, Svorka křížová, Titrační baňky, Láhev reagenční hnědá se skleněnou zátkou, Láhev reagenční čirá se*

skleněnou zátkou, Exikátor, Kelímek spalovací vysoký, Triangl žíhací, Laboratorní třínožka, Kruh varný bez svorky, Pinzeta, Nůžky, Kruh na filtraci se svorkou, Stříčka (barva na uzávěru modrá), Stříčka (barva na uzávěru červená), Kanystr na destilovanou vodu, Balení rukavic (velikost S), Balení rukavic (velikost M), Krabice na vatu.

27. Žalovaný se tedy v intencích výše uvedených závěrů judikatury správních soudů zabýval charakterem předmětu plnění veřejné zakázky, jenž byl žalobcem poptáván v rámci veřejné zakázky jako jeden celek, přičemž krajský soud se s jeho posouzením plně ztotožňuje a považuje je za dostatečné. Z přílohy č. 2 „Podrobné technické specifikace jednotlivých parametrů dodávky vybavení stacionární analytické laboratoře technologií městského inženýrství“ zadávací dokumentace vyplývá, že žalobce rozdělil jím požadovanou dodávku zboží v rámci podrobné technické specifikace do 4 skupin, přičemž první tři skupiny byly rozděleny dle jednotlivých místností a žalobce v rámci těchto skupin poptával jak dodávku laboratorního nábytku, tak dodávku laboratorních přístrojů. V rámci čtvrté skupiny pak žalobce poptával pouze dodávku laboratorního příslušenství (viz předchozí bod tohoto rozsudku). Žalovaný tedy uzavřel, že ačkoliv mezi jednotlivými výše zmíněnými skupinami zboží lze dovodit určitou souvislost, neboť se jedná o skupiny zboží spadající svým využitím pod jeden obor, resp. jedná se o skupiny zboží využívané v rámci jednoho oboru, nejedná se o takový předmět plnění, který by byl svým charakterem natolik vzájemně provázaný, aby jej žalobce musel poptávat společně jako jeden společný předmět plnění, resp. aby nebylo důvodné tyto skupiny zboží poptávat odděleně v samostatných zadávacích řízeních, či v jednom zadávacím řízení rozděleném na jednotlivé části dané skupinami zboží.
28. Z žalobcem vymezené specifikace jednotlivého laboratorního nábytku přitom nikterak nevyplýval požadavek na jeho technickou provázanost s některým z poptávaných laboratorních přístrojů či některého z laboratorního příslušenství. V rámci technické specifikace požadovaného laboratorního nábytku žalobce v dokumentaci specifikoval toliko požadavky na rozměry, materiál, nosnost či na konstrukci. Z uvedené technické specifikace daného laboratorního nábytku však nikterak neplynulo, že by tento nábytek musel a měl být jakkoli speciálně upraven pro potřeby některého ze žalobcem požadovaných laboratorních přístrojů či laboratorního příslušenství. Totéž platilo i pro vztah mezi požadovanými laboratorními přístroji a laboratorním příslušenstvím, neboť z podrobné technické specifikace jednotlivých laboratorních přístrojů nebylo zřejmé, že by pro jejich řádný provoz či využití byl nutný právě a jen některý konkrétní typ žalobcem požadovaného laboratorního příslušenství. Skutečnost, že žalobcem požadované laboratorní příslušenství bylo zcela nezávislé, a to jak na předmětu plnění spočívajícím v laboratorním nábytku, tak v laboratorních přístrojích, vyplývala rovněž ze samotného rozdělení předmětu plnění v příloze č. 2 „Podrobné technické specifikace jednotlivých parametrů dodávky vybavení stacionární analytické laboratoře technologií městského inženýrství“ zadávací dokumentace, neboť laboratorní příslušenství bylo vymezeno ve zcela samostatné skupině. Ostatně i sám žalobce k poptávání laboratorního příslušenství v podané žalobě uvedl, že *„potřeba pořízení těchto drobných položek je častější, jedná se víceméně o spotřební laboratorní zboží. Jeho pořízení tak nelze spojovat jen s vybavením nové laboratoře, ale s běžným provozem laboratoře jako takové“*. I žalobce tedy připustil, že neexistuje žádná nutná provázanost mezi poptávaným laboratorním příslušenstvím

a zbývajícími částmi předmětu veřejné zakázky, a tedy neexistuje legitimní důvod, proč by dodavatelé dodávající laboratorní nábytek, přístroje a příslušenství měli být upřednostňováni oproti dodavatelům poskytujícím např. pouze laboratorní příslušenství.

29. Krajský soud tedy má (při zohlednění skutečnosti, že žalovaný není povinen dávat žalobci podrobný návod k tomu, jak dostat požadavkům zákona o veřejných zakázkách a vést zadávací řízení v souladu se zásadami uvedenými v ustanovení § 6 tohoto zákona) vyslovené úvahy žalovaného za zcela dostačující, když ze seznamu položek, které žalobce v rámci předmětné veřejné zakázky poptával, je na první pohled zřejmé, že jednotlivé položky nejsou na sobě věcně závislé, což (jak bylo uvedeno výše) v průběhu řízení nerozporoval ani sám žalobce. Nebylo tedy třeba, aby se žalovaný podrobněji zabýval také jednotlivými položkami, když z výše uvedeného vyplynulo, že se jedná (a z jakého důvodu) o položky spolu věcně nesouvisející, jež nemusely být nutně zadávány jako jeden celek v jednom zadávacím řízení. Krajský soud zároveň na tomto místě doplňuje, že předmětem přezkumu v tomto řízení byla otázka, zda žalobce vymezil či nevymezil předmět veřejné zakázky příliš široce a zda tím omezil či neomezil okruh potenciálních dodavatelů. Po posouzení jednotlivých kategorií předmětu veřejné zakázky přitom žalovaný dospěl k závěru, že žalobce vymezil předmět veřejné zakázky příliš široce již tím, že v rámci předmětu veřejné zakázky poptával jako celek „na klíč“ laboratorní nábytek, přístroje a příslušenství. Proto posouzení vzájemných souvislostí každé jednotlivé položky vymezené ve specifikaci předmětu veřejné zakázky, jakož i jejich vzájemné kompatibility, by na tomto závěru nemohlo nic změnit.
30. Jmenoval-li žalovaný v bodě 58. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí příkladmo také několik dalších veřejných zakázek, krajský soud k tomu konstatuje, že tak žalovaný činil toliko na podporu své argumentace, že laboratorní nábytek a laboratorní příslušenství se běžně pořizují samostatně a na sobě nezávisle. Vzhledem k tomu, že vyjmenované zakázky nebyly předmětem přezkumu v nyní posuzované věci, žalovaný nepochybil, pokud je nijak podrobněji nehodnotil a nezkoumal jednotlivé položky ani důvody, pro které byly součástí předmětu konkrétní veřejné zakázky. Pokud tedy žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný tyto veřejné zakázky dostatečně nehodnotil, je zřejmé, že tato skutečnost nemohla mít vliv na závěry žalovaného a zákonnost jím vydaného rozhodnutí, neboť se jednalo toliko o podpůrný odkaz, nikoli o klíčovou argumentaci, o kterou by žalovaný opíral závěry svého rozhodnutí.
31. Přestože krajský soud nezpochybňuje, že k zadání předmětu plnění veřejné zakázky v jednom celku žalobce mohly vést pochopitelné důvody, ztotožňuje se se závěry žalovaného, že v důsledku příliš široce vymezeného předmětu veřejné zakázky (viz shora), mohlo podat nabídku méně dodavatelů než v situaci, pokud by byla tato jednotlivá plnění poptávána samostatně. V projednávané věci je podstatné ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, podle kterého se *zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil*

nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku. Ze zákonného znění tak *expressis verbis* vyplývá, že ke spáchání deliktu dojde, i pokud porušením zákona o veřejných zakázkách zadavatel pouze mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a tedy postačuje pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky (k tomu shodně srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 Afs 78/2012 - 28, dostupný na www.nssoud.cz). Za protiprávní jednání je tak třeba považovat nejen takové jednání zadavatele, které zcela prokazatelně ovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky, ale i takové jednání, které mělo „pouze“ potenciál takového ovlivnění. Pro posouzení případného diskriminačního postupu žalobce (stran tvrzeného nedostatečného zkoumání relevantního trhu) pak bylo relevantní zjištění, zda na trhu existují subjekty, které by v případě rozdělení veřejné zakázky na části mohly podat nabídku na jednu z těchto částí, avšak v případě, kdy veřejná zakázka byla zadána jako celek, se tito dodavatelé nemohli zadávacího řízení zúčastnit. Žalovaný přitom v této souvislosti nerozporoval tvrzení žalobce, že na trhu existují subjekty, které mohou předmět veřejné zakázky plnit jako celek. Dospěl ovšem k závěru, kterému nelze ničeho vytknout, že tyto subjekty nemohou být upřednostňovány před těmi dodavateli, kteří by mohli plnit pouze určité plnění, resp. jeho určité části, a že pro toto zvýhodnění neexistuje legitimní důvod. Pro posouzení věci tedy bylo rozhodné zjištění, zda na trhu existují potenciální dodavatelé, kteří by byli schopni dodat dílčí části poptávaného zboží (ale nemohli tak učinit v důsledku široce vymezeného předmětu veřejné zakázky), nikoli okolnost „dostatečně velké hospodářské soutěže o žalobcem poptávaný předmět jako celek“, jak žalobce v žalobě namítal.

32. V návaznosti na výše uvedené proto neobstojí ani námitka žalobce, že dodávky tzv. „na klíč“ jsou na trhu obvyklou praxí a že existuje nemalý okruh dodavatelů, kteří mohou takto vymezený předmět plnění dodat. V této souvislosti krajský soud odkazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 1. 11. 2012, č. j. 62 Af 57/2011 - 96, dostupný na www.nssoud.cz, dle kterého „(...) pro posouzení této otázky je podstatný objektivní důsledek postupu zadavatele, tj. dopad, který jeho rozhodnutí ohledně vymezení předmětu veřejné zakázky - bez možnosti podat nabídky na části veřejné zakázky - z pohledu zajištění efektivní soutěže o veřejnou zakázku vyvolalo. I kdyby tedy zadavatele k jeho postupu vedly na první pohled dobře hájitelné důvody, ať už spojené s jeho nedostatkem zkušeností s poptáváním příslušného plnění nebo s administrativní výhodností poptávat plnění jako celek anebo s potřebou eliminovat smluvní (obchodní) rizika spojená s realizací jednotlivých plnění větším počtem dodavatelů, neznamená to, že by takový postup nemohl vykazovat prvky skryté diskriminace ve vztahu k jiným dodavatelům než k tomu, který podle žalobce jako jediný mohl předmět veřejné zakázky sám splnit“.
33. Lze tedy připustit, že poptávka po komplexní dodávce souhrnu různorodého zboží tzv. „na klíč“ může být obvyklá v běžném obchodním styku, ve kterém vystupují objednatelé, kteří nejsou veřejnými zadavateli, a existuje určitý okruh dodavatelů, kteří jsou schopni předmět plnění dodat jako celek, avšak uvedené nic nemění na skutečnosti, že pokud by žalobce předmět plnění poptával samostatně, mohl obdržet více nabídek, jelikož se v daném případě jednalo o plnění běžná a obvykle pořizovaná samostatně, přičemž některá z těchto nabídek mohla být pro žalobce výhodnější.

34. Pokud pak žalobce v souvislosti se zakázkami zadávanými tzv. „na klíč“ argumentoval podobností nyní posuzované zakázky se zakázkami stavebními, nelze ani v tomto jeho argumentaci přisvědčit. V případě stavebních zakázek spolu jednotlivá plnění, které při výstavbě připadají v úvahu (např. projekční činnost, stavební části či elektroinstalace), velice úzce souvisejí a logicky a plynule na sebe navazují. Podle názoru soudu by pak takovou komplexní stavební zakázku bylo nutno zadat v jednom zadávacím řízení jako jeden celek, přičemž její předmět vylučuje rovněž rozdělení na části (§ 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Takovou spojitost a návaznost však krajský soud ve shodě se žalovaným v projednávaném případě mezi poptávanými plněními neshledal. Ostatně ani žalobce v tomto ohledu žádné tvrzení či zdůvodnění správním orgánům v předcházejícím řízení a nyní soudu nenabídl.
35. Krajský soud souhlasí také s dílčím závěrem žalovaného, že popsané diskriminaci by bylo možno zabránit buď tím, že by žalobce předmětná plnění poptával ve více veřejných zakázkách, případně tím, že by veřejnou zakázku rozdělil a umožnil podávání nabídek i na její jednotlivé části. Jestliže totiž zadavatel poptává určité věcně a co do svého účelu využití ucelené plnění, je oprávněn takové plnění poptat v rámci jedné veřejné zakázky. Pokud se však předmět této zakázky skládá z vícero druhů různých výrobků, které lze poptávat i samostatně a u nichž je pravděpodobné (aniž by bylo třeba k tomu činit podrobnou analýzu), že by v případě samotného zadávání bylo podáno více nabídek, je namístě takovou veřejnou zakázku rozdělit na části a umožnit podávání nabídek i na tyto části. V tomto směru tedy krajský soud neshledal uvedený závěr žalovaného rozporným či napadené rozhodnutí zmatečným.
36. Trval-li žalobce na funkční provázanosti jednotlivých plnění veřejné zakázky, žalovaný správně v napadeném rozhodnutí poukázal na možnost dostat požadavkům zákona o veřejných zakázkách prostřednictvím institutu rozdělení veřejné zakázky na části podle § 98 tohoto zákona. V daném případě se předmět veřejné zakázky skládal z několika druhů na první pohled samostatných výrobků (dodávky laboratorních přístrojů, laboratorního nábytku, laboratorního skla a dalšího příslušenství). Žalobce však byl toho názoru, že uvedené zboží, které lze vzhledem k jejich povaze a charakteru poptávat samostatně, by mělo být poptáváno v jedné veřejné zakázce z důvodu jednoho společného cíle veřejné zakázky, kterým bylo v daném případě vybavení laboratoře. V posuzovaném případě je ovšem krajský soud toho názoru, že bylo namístě, aby žalobce využil institut rozdělení veřejné zakázky na části, a umožnil tak podat uchazečům nabídku na jednotlivé části veřejné zakázky podle § 98 zákona o veřejných zakázkách. Takový postup by byl zcela souladný se zákonem o veřejných zakázkách, přičemž žalobci nic nebránilo stanovit v zadávací dokumentaci požadavky na vzájemnou časovou koordinaci jednotlivých částí veřejné zakázky, technickou kompatibilitu jednotlivých položek, včetně dalších nároků na dodavatele, čímž by byla zajištěna koordinace při dodávce zakázky, vzájemná kompatibilita vybavení a technická funkčnost všech celků (laboratoří). Krajský soud tak je na rozdíl od žalobce přesvědčen, že uvedeným postupem by byla zajištěna i větší konkurence mezi dodavateli a v důsledku toho případně dosaženo nižší pořizovací ceny dodávek.

37. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že v případě střetu hospodárnosti při zadávání veřejných zakázek na jedné straně a na druhé straně otevřenosti zadávacího řízení více dodavatelům je třeba dát přednost větší otevřenosti zadávacího řízení. Jednak je tak dodržena zásada zákazu diskriminace, neboť nedochází k omezení hospodářské soutěže dodavatelů; a navíc větší množství dodavatelů zásadně přináší větší konkurenci a v důsledku toho také výhodnější nabídkové ceny vztahující se k jednotlivým dílčím plněním, a tedy v konečném důsledku úsporu finančních prostředků. V obecné rovině tak platí, že případná vyšší administrativní a logistická náročnost, která by s rozdělením veřejné zakázky na části a s umožněním podávání nabídek na jednotlivé části mohla být spojena, by neměla být důvodem, který by ospravedlňoval případné omezení konkurence.
38. Žádné z žalobcem uplatněných námitek směřujících proti výroku I. prvostupňového rozhodnutí žalovaného tak krajský soud nepřisvědčil, naopak ve shodě se závěry žalovaného uzavřel, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách tím, že při zadávání veřejné zakázky „Dodávka vybavení stacionární analytické laboratoře technologií městského inženýrství“ v otevřeném řízení nedodržel zásadu zákazu diskriminace stanovenou v § 6 odst. 1 téhož zákona, když vymezil předmět plnění veřejné zakázky příliš široce a diskriminoval tak dodavatele, kteří by mohli zajistit dodávku pouze některé ze skupin poptávaného zboží, avšak nikoliv dodávku všech těchto skupin zboží, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a žalobce uzavřel dne 11. 12. 2014 smlouvu s vybraným uchazečem.
39. Ve vztahu k námitkám žalobce směřujícím proti výroku II. prvostupňového rozhodnutí krajský soud na tomto místě nejprve rekapituluje právní úpravu týkající se uvedené právní otázky. Podle ustanovení § 47 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen při vymezení předmětu veřejné zakázky v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení použít klasifikaci zboží, služeb a stavebních prací podle referenční klasifikace platné pro veřejné zakázky na základě přímo použitelného předpisu Evropské unie.
40. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2195/2002 ze dne 5. 11. 2002 o společném slovníku pro veřejné zakázky (CPV, dále též „nařízení“) zavedlo jednotný klasifikační systém pro veřejné zakázky v podobě společného slovníku pro veřejné zakázky. Tato klasifikace CPV se skládá z hlavního slovníku a doplňkového slovníku. Hlavní slovník sestává ze seznamu kódů zboží, činností a služeb běžně používaných ve veřejných zakázkách; doplňkový slovník byl navržen s cílem pomoci zadavateli popsat úplněji předmět zakázky. K popsání předmětu veřejné zakázky si zadavatelé mohou vybrat z kódů uvedených v hlavním slovníku CPV a přidat kódy z doplňkového slovníku, jsou-li zapotřebí další popisné informace. Každý oddíl CPV je založen na stromové struktuře.
41. Nařízení, které je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech, se vyjadřuje také k účelu uvádění CPV kódů při zadávání veřejných zakázek. Podle preambule nařízení užívání rozdílných klasifikací neprospívá otevřenosti a

transparentnosti veřejných zakázek v Evropě. Dopad tohoto jevu na kvalitu vyhlášení zakázek a čas potřebný k jejich zveřejnění představují fakticky omezení přístupu hospodářských subjektů k veřejným zakázkám. Je proto třeba prostřednictvím jednotného klasifikačního systému stanovit normy pro údaje užívané zadavateli veřejných zakázek k popisu předmětu smluv. Členské státy musí být vybaveny jednotným referenčním systémem, který užívá stejného popisu zboží v úředních jazycích Společenství a stejného odpovídajícího abecedně číslcového kódu, aby bylo možno překonat jazykové bariéry v celoevropském měřítku.

42. Ke dni 8. 8. 2014, kdy bylo v dané věci zahájeno zadávací řízení, byla CPV klasifikace platná ve verzi nařízení Komise (ES) č. 213/2008 ze dne 28. 11. 2007, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2195/2002 o společném slovníku pro veřejné zakázky (CPV) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/17/ES a 2004/18/ES o postupech při zadávání zakázek, pokud jde o přezkum CPV.
43. V projednávané věci žalobce v bodu II.1.6) „Společný slovník pro veřejné zakázky (CPV)“ oznámení o zakázce klasifikoval dodávku, jež byla předmětem plnění veřejné zakázky, podle referenční klasifikace kódem č. 39180000-7.
44. Rovněž k problematice CPV kódů se již dříve ve své rozhodovací činnosti vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 9. 2013, č. j. 7 Afs 98/2012-171, publikovaném pod č. 3006/2014 Sb. NSS, v němž uvedl: „Vzhledem k tomu, že předmět každé veřejné zakázky je do jisté míry specifický, lze souhlasit se závěrem krajského soudu, že pro vymezení předmětu veřejné zakázky představuje jednotná klasifikace pouze pomocný a podpůrný nástroj. Jedná se však zároveň o nástroj, jehož využití je povinné a který plní zásadní roli, protože podporuje transparentnost zadávání veřejných zakázek. Jednotná klasifikace umožňuje vytvořit informační systém pro zadávání veřejných zakázek a snížit riziko chyby při překladu oznámení. V důsledku toho usnadňuje vyhledávání podnikatelských příležitostí a zjednodušuje vypracování statistik o veřejných zakázkách. Úřad ostatně v napadeném rozhodnutí uvedl, že „u zahraničních dodavatelů je jediným srozumitelným a rozlišujícím vodítkem v databázi veřejných zakázek právě tento CPV kód“. Proto je nutné dbát na označení veřejné zakázky CPV kódem natolik výstižným způsobem, jak je to jen možné, tj. popsáním výstižných znaků zakázky. Rovněž podle Soudního dvora Evropské unie je účelem pravidel pro uveřejňování veřejných zakázek informovat všechny potenciální uchazeče ze všech členských států o podstatných prvcích zakázky (viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 26. září 2000 ke směrnici Rady 93/37/EHS. Komise Evropských společenství proti Francouzské republice, věc C-225/98. Sbírka soudních rozhodnutí 2000 I-07445. Bod 35). Tomu napomáhá velký rozsah i stromová struktura CPV klasifikace“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).

45. Z výše citovaného tedy plyne, že jednotná klasifikace CPV kódů byla zavedena za účelem snadné orientace v zadávacích řízeních všech dodavatelů bez ohledu na to, z jakého členského státu pocházejí. CPV kód představuje základní údaj pro domácí i zahraniční

dodavatele pro vyhledávání relevantních veřejných zakázek, a proto je třeba, aby CPV kód maximálně odpovídal předmětu veřejné zakázky. Je zřejmé, že s ohledem na velmi širokou variabilitu plnění veřejných zakázek a omezený seznam CPV kódů sice není reálné nalézt vždy zcela bezesbýtku odpovídající kód, nicméně zadavatel má povinnost nalézt takový CPV kód, případně kódy, které budou předmětu veřejné zakázky co nejvíce odpovídat.

46. Namítal-li tedy žalobce v podané žalobě, že volba CPV kódu nemůže jakkoli podstatně ovlivnit výběr dodavatele, resp. činit zadávací řízení netransparentním a diskriminujícím, nelze tomuto názoru žalobce ve světle výše uvedeného přisvědčit. Tomu odpovídají také závěry Nejvyššího správního soudu, vyslovené ve shora citovaném rozsudku: „*Vadný není postup, který opomíjí některý z nepodstatných prvků zakázky. Za diskriminační pro uchazeče je však třeba považovat takový postup, který rezignuje na označení podstatného, zpravidla převažujícího, znaku veřejné zakázky. Ostatně i v tomto směru je možno odkázat na judikaturu Soudního dvora, který se zabýval např. rozlišováním mezi veřejnou zakázkou na služby a veřejnou zakázkou na práce za účelem určení rozhodné právní úpravy, a upřednostnil hlavní předmět smlouvy (viz např. rozsudek ze dne 19. 4. 1994, *Gestión Hotelera Internacional*, věc C-331/92, *Recueil*, s. I-1329, bod 29, nebo rozsudek ze dne 18. 1. 2007, *Jean Auroux a další proti Commune de Roanne*, věc C-220/05, *Recueil* s. I-00385).*“
47. Žalovaný přitom v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (konkrétně v bodě 78.) správně uvedl, že z cenové kalkulace uvedené v nabídce vybraného uchazeče vyplývá, že převažujícím plněním ve výši cca 89 % z celkové nabídkové ceny je dodávka laboratorních přístrojů, přičemž laboratorní nábytek tvořil cca 6 % z celkové nabídkové ceny. Žalobce však veřejnou zakázku vymezil jediným CPV kódem, a to č. 39170000-7 jako Laboratorní nábytek. Krajský soud tedy přisvědčil závěrům žalovaného, že povinností žalobce bylo označit předmětnou veřejnou zakázku příznačným CPV kódem, který by odpovídal celkovému rozsahu plnění, tedy kódem nejen pro laboratorní nábytek, ale i pro laboratorní přístroje a laboratorní příslušenství. Zadavatel je totiž vždy povinen použít CPV kód, který vystihuje hlavní část předmětu veřejné zakázky co nejpresněji, jelikož použití správného kódu, který obsahuje číselné označení a slovní popis, umožňuje vyhledávání veřejných zakázek podle oblasti zájmu, zpracovávání statistik a zejména snadnou identifikaci veřejné zakázky všem uchazečům, a to v celoevropském měřítku, když právě číselný kód odstraňuje jazykovou bariéru a umožňuje jediný způsob identifikace vyhledávané veřejné zakázky pro zahraniční uchazeče.
48. S ohledem na uvedené je tedy třeba zároveň odmítnout námitku žalobce, že předmět plnění veřejné zakázky byl správně zobecněn v názvu veřejné zakázky a podrobně popsán v zadávací dokumentaci. Význam a účel CPV kódů zdůraznil také Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku (ze dne 26. 9. 2013, č. j. 7 Afs 98/2012-171, publikovaném pod č. 3006/2014 Sb. NSS), dle kterého je účelem CPV kódu správné zařazení veřejné zakázky do oblasti zájmu potenciálních uchazečů, přičemž CPV kód je u zahraničních dodavatelů stěžejním prvotním vodítkem pro určení oblasti, do které předmět veřejné zakázky spadá. Zahraniční dodavatelé totiž zajisté nepřekládají název a popis každé veřejné zakázky uveřejněné v Úředním věstníku Evropské Unie, ale k případnému překladu přistoupí až po zjištění, že předmět veřejné zakázky spadá do oblasti jejich zájmu. I velmi výstižný a

obsáhlý popis předmětu veřejné zakázky tak nemusí nahradit špatně zvolený CPV kód, a tedy nemůže splnit funkci klasifikace předmětu veřejné zakázky pomocí CPV kódu.

49. Závěr o transparentnosti veřejné zakázky a nenarušení hospodářské soutěže pak v daném případě nelze učinit ani s odkazem na počet, kolikrát došlo ke stažení zadávací dokumentace, a počet nabídek, jež žalobce v zadávacím řízení obdržel. Předně je třeba zopakovat, že zákon o veřejných zakázkách nevyžaduje prokázání vlivu na výběr nejvhodnější nabídky, postačí takové jednání zadavatele, které mohlo mít potenciální vliv na výběr nejvhodnější nabídky (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2012, č. j. 62 Af 58/2010 - 159). Jedním ze základních principů, na kterých zadávání veřejných zakázek stojí, je zachování soutěžního prostředí, které má umožnit z co možná nejširšího okruhu podaných nabídek vybrat nejvhodnější nabídku pro zadavatele. Zadavatel tak má povinnost stanovit CPV kód tak, aby byla zajištěna co nejširší a nezkrácená hospodářská soutěž mezi vysokým počtem dodavatelů za rovných podmínek tak, aby bylo zaručeno efektivní vynakládání veřejných prostředků. Postupem žalobce se však

o zadávacím řízení nemuseli dozvědět všichni potenciální dodavatelé, kteří by byli schopni předmět plnění veřejné zakázky dodat, čímž bylo narušeno soutěžní prostředí. Žalobce tak sice obdržel několik nabídek, to však nic nemění na tom, že pokud by použil vhodný CPV kód, rozšířil by se okruh potenciálních uchazečů a zadavatel by mohl obdržet více nabídek, neboť by se o tomto zadávacím řízení dozvěděli i uchazeči, kteří vyhledávají relevantní veřejné zakázky právě podle CPV kódů. Stejně tak z počtu dodavatelů, kteří si stáhli zadávací dokumentaci, nelze usuzovat na to, že CPV kód byl správným vodítkem pro pochopení předmětu veřejné zakázky, jelikož tento počet nevypovídá nic o tom, kolik nabídek by žalobce obdržel, pokud by CPV kód stanovil ve vztahu k předmětu veřejné zakázky přílehavějším způsobem.

50. Žádná z žalobcem uváděných skutečností tedy nemohla negovat povinnost stanovenou v ustanovení § 47 zákona o veřejných zakázkách, tedy aby žalobce našel příslušný CPV kód, který bude co nejvíce odpovídat předmětu plnění veřejné zakázky, a aby zajistil, že slovně vymezený předmět nebude s použitým CPV kódem v rozporu. Ani tuto skupinu žalobních námitek proto krajský soud neshledal důvodnou, naopak se ztotožnil se závěrem žalovaného,

že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách tím, že při zadávání předmětné veřejné zakázky nedodržel postup stanovený v § 47

v návaznosti na § 6 odst. 1 téhož zákona, když klasifikoval dodávku, jež byla předmětem plnění veřejné zakázky, podle referenční klasifikace kódem č. 39180000-7 – Laboratorní nábytek, přestože tento kód neodpovídal celkovému rozsahu předmětu plnění veřejné zakázky, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a žalobce uzavřel dne 11. 12. 2014 smlouvu s vybraným uchazečem.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. září 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

